

Illegál*

2.

– Volt még ott valaki velünk! Kilencen voltunk.

– Nyolcan. Biztos, hogy nyolcan voltunk.

– Egész biztos? A másik vagonra nem festett még valaki más?

– Szerintem nem. Ki lett volna ott?

– Nem emlékszem, de mintha lett volna valaki.

– Nyolcan voltunk.

– Igen, lehet, hogy festeni tényleg nem festett más. De akkor lehet, hogy egy csaj, nem?

– Miért jött volna három lány velük? Ennyire azért Angelék sem voltak felelőtlenek.

– Rohadtul azok voltak, te is tudod! Imponálni akartak a csajoknak, de ezt simán megtehették volna valami legál helyszínen is. Nem hiszem, hogy a két lány sok mindent fölfogott volna a dolog lényegéből addig, amíg ki nem kellett ugrani az ablakon. Egyébként már akkor kiszúrhattak minket, amikor fölfelé jöttek, vagy ahogy ott a sorompó közelében álltunk. Festés közben meg tuti.

– Azt mondd?

– Persze, az állomásról oda lehetett látni. Azt meg nem is értem, hogy maradhattak ott. Nem volt sok esélyünk. Főleg, amikor Aster és Angel hajnalban még elmentek jegyet venni. Teljesen levágós volt, hogy mi történt, és hogy kik is ők.

– Tudom. Emlékszem, ahogy elindul nélkük a vonat. Meg hogy ott ülnek a padkán, mellettük a zsarual.

– Bilincsben, bassza meg!

– Nekem az a gyanús, hogy hatan voltunk a kupéban. Ha utánaszámolok, kijön, de valahogy mégis soknak tűnik.

– Hát, a két csaj, Supa és a barátnője, te meg én. Így voltunk bezárva.

– Mikor ugrottunk ki, Tolnanémedinél?

– Simontornyánál.

– Egészen odáig vártunk?

– Némedinél zárt be minket a kaller, miután kezelte a jegyeket.

– Te ugrottál ki először.

– Igen.

– Akkor még mozgott a vonat?

– Még. A bokrok közé zuhantam. Nem volt valami kellemes. Tudod, hogy sokat szarakodtunk, és csak Simontornya előtt sikerült eldönteni, hogy akkor mindenki ugrik.

---

* Az első regényrészletet 2019. novemberi számunkban közzeltük. – A szerk.

– Persze, aztán onnan mentünk föl a nyaralóhoz. Emlékszem. A mai napig elég hihetetlen nekem amúgy, hogy a lányok megtették. És hogy nem lett semmi bajuk. Amikor ők ugrottak, állt a vonat, nem?

– Igen, állt, és nagyjából akkor indult el újra, amikor Supára került a sor. Azt már főlegyenesedve figyeltem onnan a töltésről, meg azt is, ahogy utána távolodik a szerelvény, te meg csak lógsz kifelé, és egyszerűen nem akarsz földet érni.

A távolban, valamivel negyed kettő előtt fölillant a mozdony lámpáinak fénye. Lüktetett a megfestett oldal a Belton maró szagától. Erősödött a fény. Váratlanul azt mondta B., hogy másszunk be az egyik vagon alá. Nagy kockázat lett volna a mozdony érkezése közben visszabukdácsolni a hátsó útra, így nem maradt más, mint hogy a talpfákon gubbasszunk, amíg elhal a mozgás. Kivártuk, hogy elvánszorogjon egészen az állomásig, majd sínpályát váltva visszatolasson a szerelvény elé. Mindannyian kifelé, a kis szervizút irányába fordultunk, nehogy egyetlen arc is kivehető legyen az állomás felől. Éreztem a mozdony erejét a hátamon, amikor mögénk ért. Kő- és fém-szag nehezítette körülöttünk a levegőt. Lent nem volt már beszéd. Láttam a lányokon, hogy fáznak, Supa meg a haját tépdeste folyton. Nehezen bírta azt a tétlen bezártságot. Mintha körbe-körbe jártak volna a percek, abban az ütemben, ahogy az a fénylő tömb közeledett, távolodott, majd újra közeledett felénk. Nagyot reccsent fölöttünk a vas, mikor a mozdony elérte, aztán egy görcsös rándulással mozdult vagy fél métert a 61-es út felé. Fújt a szél. Nehéz volt megítélni, mozog-e valaki odakint. Hogy egy pályamunkás vagy maga a vezető ellenőrzi-e vajon a dolgokat a szerelvény körül. Vártunk. Eszméletlenül zsidadt már a combom, mikor Supa hirtelen véget vetett a szótlanágnak, és azt mondta: „Vissza kéne menni a pályára, mielőtt a vál-lunkra teszi a kezét valaki.”

B. szedelőzködött. K. és Supa főlegyenesedve a vagon mellett állt már, aztán néhány másodperc elteltével mindannyian. Mégse indultunk el, mert Angel közölte, hogy ő biztosan marad, mivel nem sikerült befejeznie a rajzot. Pontosan értettük, miről beszél. Hogy mit jelent és milyen nyomasztó érzés félbehagyni egy cuccot, mégis örülségnek tűnt, hogy folytatni akarja a festést. Mindazt, ami addig is hiba volt, tovább súlyosbította, és közben nem volt idő elmagyarázni abban az idegölő csöndben, miért muszáj azonnal elhagyni a helyszínt. Értenie kellett volna magától is. Végül Aster is benyögte, hogy maradna még, és azzal biztos lett, hogy a két szerencsétlen csaj se jön velünk. B. értetlenkedve tárta szét a karját. Supa káromkodott egy sort.

Nem álldogálhattunk a vagon mellett annyian tovább, úgyhogy négyen átvágtunk a mellékvágányon, majd behúzódtunk a bokrok mögé. Ismét tisztán látszott az állomás a távolban világító lámpák fényében, jobbra a sorompó és az üres út, odafönt pedig öblös és tiszta volt az ég, amin váltokozva hunyorogtak a csillagok. Értetlenül figyeltük még egy darabig, hogy a srácok újra ott állnak a vagon mellett, a két lány pedig ismét cigarettára gyújt téblábolva a sínek között. Hallatszott a kannacsörgés meg a capek sziszegő hangja.

B.-vel átbeszéljük tulajdonképpen az első perctől az utolsóig az egészet. Huszonkét év után is remeg a kezem, ahogy egyre inkább beleássuk magunkat a részletekbe. És az, hogy nem minden mozzanat azonos a fejünkben, sejtelmesség s persze megfajtásra váróvá teszi a történeteket. Ha vitatkozunk is, építő a beszéd, mert újjászervezzük a múlt egy vékony, de erőteljes szeletét. Össze kell illeszteni néhány nagyon is egybetartozó momentumot, hogy kijöjjön az időrend, az események sorozata logikus rendbe szerveződjön, s hogy újra képszerűvé váljon mindaz, amit ilyen hosszú idő után nehéz egyedül visszaidézni. Az az érzés bukkan fel újra és újra bennem, hogy egy-egy korábban elfelejtett vagy csak lényegtelennek tűnő részletben is ott rejtőzik az egész. Ketten emlékezni, úgy tűnik, hatékonyabb, mert így éled fel csak igazán az a fullasztó érzés, mintha kergetnének, az eufória, amit maga az alkotási folyamat okoz, ahogy ott állunk, együtt, a vonat mellett, és nincs más, csinálni kell. A nyomás a hátamon, amit a vonuló mozdony mélyített belém. A szagok, amik egy-egy föl villanó gondolat közben megsemmisíthetetlennek tűnnek, vagy a zuhanás a sötétbe, amivel az első néhány évben rendszeresen álmodtam is. Különös érzés megfigyelni a velem szembenező arc változásait, hogy a föl idézett eseményekre megnyugtató módon reagál, és azt a szinte lehetetlennek tűnő, ám nagyon is éber folyamatot, ahogy az egymásra következő szavak lassan körém építik a díszleteket, s amit egy fénykép lehet ugyan, hogy erőteljesebben lenne képes elvégezni, de közben könnyen elterelhetné a figyelmet a nyelv munkájának megmásíthatatlan erejéről, amint a látvány tisztán, bennem képződik meg, újra, hogy aztán szavakká, majd ismét egy sokkal összetettebb képpé váljon, és ahogy szembesít azzal, hogy mindazt, ami történt, már legfeljebb csak egy elmekór rabolhatja el. Kevés ember van körülöttem, aki fölteszi azt a lehetetlen kérdést: mi értelme volt ennek a dolognak, és mi volt benne hasznos és jó? Mert aki abból az időszakból az életem része még, annak vagy elmondtam már, vagy olyan jól ismer, hogy tudja magától is. Annak pedig, aki azóta lett fontos, szemtől szemben nehezen tudnám hol elkezdni. Közben pedig úgy fest, a magam számára elengedhetetlen újra érvényt szereznem ennek az időszaknak, mert a természetes kopás is bizonytalanít, és azzal könnyen gyanút ébreszt.

Újra fönt voltunk a dombon. Egyedül a fehér kapu körvonala volt némileg világos, miközben a pálya hatalmas, fekete lapályként terült el alattunk. Húvös szél fújt, mégsem akartunk elmozdulni onnan. Aggasztó volt az összes, körülöttünk éledő zaj, és a 61-esen időnként föl bukkanó autók lámpáinak fénye minden villanásnál rendőrt sejtetett. Kutya ugatott valahol, talán egy kertben. Fogalmunk se volt, a többiek visszajönnek-e, vagy egészen a vonat indulásáig terveznek inkább lent maradni az állomáson, de a szórványos, suttogó beszéd arra irányult, hogy eldöntsük, kockáztassuk-e a hajnali följutást az első vonattal, ami történetesen épp az volt, amit megküldtünk.

Végigpörgött bennem, hogy mi jöhet még. Ahogy visszasétálunk, és aztán remegve beülünk az egyik fölkébe, várva, hogy a szervek ránk mozduljanak, majd szorongva utazunk a hajnali hidegben két, két és fél órán át. És az útnál csak az a változat tűnt elrettentőbbnek, hogy a pályán kell ülnöm

tétlenül, egészen a délelőtti kibontakozó forróságig. Benne volt, hogy valamiféle ellenállás miatt már a vonatra se tudunk följutni, és nem tűnt rossz ötletnek elsétálni legalább egy megállóval arrébb, hogy még véletlenül se találkozzunk össze senki helyivel.

Supa tiszta ideg volt, K. pedig hiába nyugtatta. Pár percenként kifakadt. Képtelen volt elfogadni, ami odalent történt. Azt vizionálta, hogy már el is kapták a többieket, meg hogy bent ülnek a yardon, és rólunk beszélnek, aztán pedig arról dumált, hogy ha mázlink lesz, és megússzuk, vissza kéne jönni, hogy megküldjünk egy teljes vagon még valamikor a nyár vége előtt. Időnként kényszeresen nevetett. Akkor éreztem először, hogy fél. Hogy képes őt is hatalmába keríteni a rettegés, pedig az arcán imbolygó felemás vigyorral egyébként elég jól leplezte. B. hosszasan meredt maga elé, és a körmét rágta közben. Ritkán szólt. Akkor is csak annyit, hogy ebből iszonyatosan nagy baj lesz.

Négyen elszívtunk majdnem egy doboz cigit, amíg meg nem pillantottuk a többieket fölfelé jönni az állomás felől. Szótlatlanul figyeltük aztán, ahogy elhagyják a kisbolt előtti térséget, átvágnak az úton, majd haladnak a pálya irányába, s amint fokozatosan olvad le róluk az utcai lámpák fénye és az alakjuk hozzáidomul a sötéthez. Nem volt vita. Féltünk hangosak lenni. Még Supa sem kiabált, pedig pár perccel korábban komolyabb összeget tettem volna arra, hogy ha egyáltalán visszatérnek, üvöltözni fog velük. De alig beszélt. Leginkább azt próbáltuk meg kitalálni, hogyan oldjuk meg azt, ami még mindenképp hátravan. Kiderült, hogy a későn érkezett négyesnek jegye sincs a visszaútra.

Egy teljes óra telt el még ott a pályán abban nagyon is felemás csöndben, s jól érezhetően mindenki egyenként csak arra várt, hogy túl legyen azon az éjszakán. Valamivel később a két lány már összebújva ült az egyik kapufa tövében. K. talán el is aludt, és nyilván egyikünk sem keltegette, hogy legyen indulásra kész. B. időnként fölkel, és cigizve körbe-körbe járt, én meg a fűben fekvé a fölöttünk pislákoló, mélysötét felszint figyeltem.

Három körül aztán Angel és Aster előrement az állomásra jegyet venni, majd mindössze tíz perccel a vonat indulása előtt mi is lebaktattunk a sínekhez. Amikor leghátul fölkapaszkodtunk az akkor már jóval előrébb álló szerelvényre, meglepően nyugodt volt minden. Az állomás környékén se láttunk senkit, bár nyilván arra figyeltünk inkább, hogy minél előbb bejussunk az egyik fülkébe. Sikerült. Hatan összezsúfólódva vártuk, hogy a két srác is csatlakozzon, de mindhiába. A szerelvény pár perc némaság utána rándult egy nagyot, majd elkezdett siklani a göröngyös síneken. Értetlenül néztük egymást, majd B.-vel gyorsan odaálltunk az egyik ablakhoz, hátha látunk valamit az állomás körül, ami megmagyarázza a távolmaradásukat.

Lassan mozgott a vonat. Minden szilárd volt, semmi sem mosódott el. Legfeljebb a fáradságtól tűnhettek életlennek a dolgok, ám annyira azért nem, hogy ne legyen fölismerhető az állomásépület előtt elénk táruló kép. A padkán ült a két srác, hátratett kezekkel. Mellettük egyenruhás férfi állt mozdulatlanul. Rendőrnek tűnt már az első pillanatban is, és emlékszem, azonnal rám szakadt megint az izzadság. Közben egyre gyorsabb lett a

mozgás, s az egész látvány elszaladt előlünk, mielőtt alaposabban megnézhetők volna.

Visszabújtunk a fülkébe. Lüktető mellkassal vártunk. Supa megkérdezte, hol van Angel és Aster, de B.-vel hirtelen nem tudtunk mit mondani. Keserű nyomást éreztem a torkomban. Akadályozott a beszédben. „Nagy gáz van” – mondta késlekedve B. Alul kattogtak a talpfák. A fém hevesen recsegett körülöttünk. Emlékszem az egyik lány arcára, ahogy behunyja a szemét, s hogy nem tudom eldönteni, a kimerültségtől vagy a félelemtől remeg-e úgy a szemhéja.

Talán két perc telt el. Valószínűleg annyi se. Már az első megálló előtt föltűnt a kaller a kis fülke bejáratában. Kék színű egyenruhában volt. Borotvált, szikár ember himlőhelyes arccal. Halkan köszönt. Viszonoztuk. Kérte a jegyeket. Mindannyian kapkodni, kutakodni kezdtünk. Pislákolta a fény. Megnyíltak a zsebek és a tárcák. Leesett pár papírfecni, BKV-bérlet, pénz. Ahogy nyújtottam a szelvényt, föltűnt, hogy festékfoltos a kezem. Megcsörrent a táskákban rejlő cucc. Enyhén szólva is gyanúsak voltunk. A fickó sorra kezelte a jegyeket. Közben ránk se nézett. Képtelenség volt eldönteni, hogy az unottság az arcán csupán hajnali érdektelenség-e, vagy valami egészen más. Aztán, mikor hátrébb lépett, váratlanul fölemelte a fejét. „Sárbogárdon várja magukat a rendőrség” – mondta, majd egy határozott mozdulattal ránk zárta a fülke ajtaját. A vonat akkor már Némediben állt. Tőlem jobbra fekete négyzet volt az ablak. Balra a folyosó üres részlete ingadozott némi halovány fényben. Az ajtó sehogy se nyílt, hiába feszegettük Supával és B.-vel. Valamelyikünk megjegyezte, hogy bár Sárbogárd még arrébb van, mégis minél előbb ki kéne jutni a fülkéből, ha nem akarunk a zsarukkal randevúzni. Azonnal fölmerült az ugrás lehetősége. Elsőre elvetettük. Újra nekifeszültünk az ajtónak. Továbbra is tartott. Talán a második vagy a harmadik fülke volt a miénk. Az arcomat az üvegre tapasztva félig-meddig láttam a férfit, ahogy kihajol hátul, hogy jelezzen a mozdonyvezetőnek az indulás miatt. Megmozdult a szerelvény. Föléledtek a zajok. A fém ismét mozgásba lendült. Tétlenül álltunk. Az egyik kiscsaj vagy háromszor megkérdezte, hogy most akkor mi lesz. Láttam, hogy sírásra görbül a szája.

„Ugrunk” – mondta B. Supa megint a haját tépte. Szél csapott be a félig lehúzott ablakon. Vártuk, hogy újra lassítson a vonat. Hogy elérjük a következő állomást, és valaki végre megkezdhesse a menekülést az ablakon át. B. ugrott elsőnek. Aztán sorban a lányok, kissé körülményesen. Végtelen időnek tűnt a várakozás, miközben fékezett, majd megállt a szerelvény. Végül Supát láttam eltűnni a szemben tátongó feketeségben.

Egyedül voltam a fülkében, mikor harmadjára megindult a vonat. Egyszer néztem csak hátra. Már az ajtóval babrált a fickó. Úgy tűnt, sehogy sem sikerül kinyitnia. Fölálltam a jobb oldali ülésre, hogy onnan rugaszkodjak el. Rátámaszkodtam az ablak peremére, majd kidugtam a fejem a sötétbe, a hasamat támasztva a keretnek, amikor váratlanul egy kéz tapadt a lábcsáramra, és meg is fogott. Csúsztam egyre előrébb. A támaszték már a lágyékomnál volt, majd a combom feszült az éles vasnak, és onnan egy ideig sehogy sem jutottam tovább. A kaller erősen szorított. Hiába mozgattam a

lábamat, fejfelé lógtam. Nehéz volt újra lendületet nyerni, s úgy éreztem, bármikor kettétörhet a combcsontom. A fülkéből a lenti kövekre ömlő fény közepén ott domborodott a két, egymással küszködő árnyék, arrébb az elfutó töltés, rajta pedig a bokrok sötétlő kuszasága. Nőtt a sebesség, a szél pedig marta az arcomat, és a szorítás ott a semmiben lógva sokáig még egy nyamvadt lélegzetvételt sem engedett. A kezemmel szerencsére képes voltam megtámaszkodni valahogy a vonat oldalán, majd egy erős rúgással lefejtettem magamról a belém kapaszkodó férfi kezét, hogy fejfelé előre belezuhanjak a sötétbe.

Arra, hogy milyen volt leérkezni, nem emlékszem. Hogy fájt-e maga az ütközés. Mintha a zuhanás már eleve egy álom lett volna, ami végeérhetetlenül ismétlődött, bárhol is aludtam el. Üres volt, semmi látvány. A belőlem kiszökő nyomás pedig fullasztóan békebeli.

Az első, ami utána megvan, hogy fölállok a köveken való hempergés után, majd látom elfutni a fényes ablakokat a puszta sötétjében. A jobb kezemben a diákigazolványomat szorongattam. Annak a tokjában volt a jegy és a pénz. Váratlanul az jutott eszembe, ami egyébként sosem, hogy lélegezzek. Úgy tűnt, hosszú ideje nem vettem levegőt. A szorítás pedig továbbra is ott terpeszkedett a lábamon, és oda is kaptam, mintha a kezét róla ismételten le kéne fejteni.

Egyre sötétebb van a Tik-Tak teraszán. A mögülnk érkező alkonyati fényben árnyékot vetnek az asztalok és a székek. Újabb ismerős arcok tűnnek föl a régebbi időkből. Ketten oda is lépnek az asztalunkhoz, hogy üdvözljenek. Az egyik magas, borostás arc, akinek szintén nem tudom a nevét, beszéd közben a vállamat veregeti, s bár iszonyatosan irritál, ha indokolatlanul hozzám érnek, mégis mosolygok. A másik fickó mindkettőnket invitál a belső térbe, hogy ha már itt vagyunk, döntsünk le velük egy italt. Ennyi minimum jár az elvesztegetett évek után, mondja még, rám vetve néhány méregető pillantást. A kék neonfelirat körül zavaros a levegő, mintha bénító sugárzás terjedne szét, az eső utáni hűvösség miatt a teraszon a nők pedig vastag pokrócokba csavarva üldögélnek.

Bent már üzemel a tévé. Snookert közvetít a Eurosport. A Sanghai Masters döntője Marco Fuval és Ronnie O'Sullivanval. Az angol hat-négyre vezet, s épp egy olyan breakben van, ahol nagyon kiegyensúlyozottan állnak a pirosak. Egyetlenegy tapad csak a jobb oldali hosszú falra, az asztal alsó harmadában egyébként nyílt az út a 147 felé. Ahogy nézem, rajtam kívül csupán egy idősebb férfi figyel az adást, s talán csak azért mehet fönt a snooker, mert alapból a sportcsatorna jön be, ha valaki rányom a power gombra.

A magas, borostás fickó sört kér. Hozzá egy kommersz vodkát, hogy jobban csússzon, majd tőlünk kérdezi, mit innánk. B. ugyanazt, mint eddig. Én is ragaszkodnék szigorúan a hosszúlépéshez, ám a körülöttünk éledő nevetésből arra következtetek, hogy elkerülhetetlen a koccintás valami kaparó töménnyel. Zsúfolásig telt a belső tér. Odakint megint szemerklél az eső. B.-vel nem is próbálunk beszélni, értelmetlen volna ebben a zavaros, félrészeg szóáradatban. Csak mosolygunk egymásra, mint két idióta kamasz.

Háromnegyed kilenc van. Megint fölnezek a képernyőre. Áll a játék. Ronnie nagyon magyaráz. Arra gondolok, hogy talán a maximum-break miatt kezdősködik most is, mert a vele járó pénzösszeg érdeklí, bár ahogy figyelem aztán a gesztikulációt, úgy tűnik, valami más a téma. Biztos megcsörrent a nézőtéren egy mobil, jut eszembe, vagy lassan rakta vissza a játékvezető az eltett feketét az asztalra. Már csak négy piros van hátra. 88-nál jár a break. A falra tapadó golyót azonban még valahogy meg kell oldania. Jól látszik, hogy Marco Fu is áll már. Komolyabb vita lehet a játék körül. A hongkongi az asztalhoz lép, mutogatni kezd. Közben mellettem megszólal az idősebb, pultnál ülő fazon.

– Mi a faszt akar ez?

Annyira hangosan mondja, hogy páran fölfigyelnek, még ha közben nem is sejtik, mire vonatkozik a mondat.

– Mi van, Gyszikám? Min kaptad föl a vizet? – kérdezi valaki kissé gurgulázva a háttérben.

A Gyszinak nevezett férfi a képernyőt nézi, s a tekintete egyre több vendég figyelmét irányítja rá a néma tévéadásra.

– Hát, ezen a kis sárga kínai görényen – mondja ingerülten.

– Hongkongi – szólal meg a pult másik végében egy fehér inget viselő férfi. Kétségkívül váratlan a közbevetés, de igaz. És akik addig a képernyőt nézték, már őt figyelik, mert a körülöttünk jelen lévő zajból kitüremkedik ez a mondat, hogy talán azokat élessze föl, akiket zavarhat a fröcsögés, vagy akik ott üldögélve egyszerűen csak témát keresnek maguknak.

– Az kurvára ugyanaz – vág vissza Gyszi.

Erre végképp nem számítottam, már hogy a faszozáson kívül figyel még másra is.

– A snooker a fehérek játéka, semmi keresnivalója az asztalnál ennek a sárga gyíknak – mondja még.

Két baseballsapkás férfi hátrébb, közvetlenül a nagy, fali tükör előtt felröhög, s bár háttal állnak, a megduplázódott tér kifordított négyzetében tisztán látom az arcukat. Gyszi közben folytatja.

– Sárga köcsög. Legalább játszana jól, de csak elszívja a levegőt a fehérek elől. Most is milyen kurva nagy gázban van – mutat egy idétlen vigyor kíséretében a tévére, majd a fehér inges férfit néz, mintha valamiféle igazolást nyert volna Fu látható hátránya miatt.

Szűk a tér, jól hallatszanak a mondatok. Viszonylag sokan irányítják rá tekintetüket ismételten az adásra. Arra gondolok, hogy talán érdemes volna fölhangosítani a tévét, hogy kiderüljön, mi a vita tárgya, de közbeszólni semmi kedvem. Közben már a fehér inges fickót bámulom, aki újságot tart a kezében. A szétnyitott lapok fölött elnézve mereven figyeli a mutogató seggfejet, akiből előtör még néhány ízléstelen mondat, azonban a szemben megtalált arc csalódott rezignáltsága miatt azokat szerencsére már nem értem olyan tisztán. A mellettünk állók is röhögnek, és a borostás fazon még egy-két álértetlen mondattal meg is toldja a hallottakat.

Két dolog jut eszembe hirtelen. Egyrészt, hogy milyen tragikus, hogy épp egy hongkongival kapcsolatban szitkozódik ez a barom, vagyis hogy elvesz

bármit is a fehérek, jelen esetben egy angol elől, másrészt pedig, hogy milyen ócska dolog, valóban, hogy Fu már négy freamet megnyert egy ötszörös világbajnok zseni ellen. Majd azon az ismétlődő gondolon, hogy Sanghajban rendezik a versenyt, fölnevetek, ami, jövök rá azonnal, simán félreérthető. Igyekszem nem mosolyogni, miközben már B.-t nézem, akit talán még nálam is jobban zavarnak az elhangzott mondatok. Finoman odasúgja, hogy ha megittuk, lépünk ki a teraszra. Bólintok.

Elénk kerül egy-egy átlátszó tömény. A borostás arc pedig magasra emeli a sajtját, hogy akkor végre koccintsunk. Abban a pillanatban már az alaposolygás se megy, mert úgy érzem, néhány törzsvendégen, akik a fejüket ingatják, a fehér inges fickón és rajtunk kívül mást nem igazán foglalkoztat a gyűlölet problematikája. Igazán csak a pultoscsaj feszeng, de neki ebben az esetben tulajdonképpen dolga is.

Mindannyian lehúzzuk a nekünk kitöltött mennyiséget. Brutálisan kaparja a torkom, és abban a néhány üres pillanatban, az összeszorított szemeim mögött rejlő sötétben sehogy se villan be, mikor is ittam vodkát utoljára. A fickó a pultra támaszkodva folytatja a szitkozódást. Közben fönt zajlik tovább a játék. Fu nem áll túl jól. Közel van Ronnie tizenhatodik maximális breakje. Az egyik asztaltól egy férfi azért néha be-beszól, hogy Gyuszi, álljál már le a pofázással, de az is inkább csak az a tipikus kocsmai kekeckedés. Hogy igenis, bárkit meg lehet kóstolni kicsit, s ahogy figyelem, a belső tér hangulatát leginkább valami megalkuvó, unott röhögcsélés uralja le.

Kolodko Mihály: Szomorú vasárnap (Budapest, 2019)